సినీవాలి

"నాథా!

నన్ను ఒంటరిగా విడిచి వెళ్ళిపోతారా...మీరు! మన వివాహ వేళ....మా తండ్రి జనకరాజు మీ చేతిలో చేయివేసి నన్ను ఎప్పుడూ ఎడబాయవద్దని, తోడు నీడగా మెలగమని అప్పగించలేదూ? అవి అన్నీ మరచిపోతారా? పోనీ మన చిన్ననాటి చెలిమినైనా...."

☆ ☆ ☆

సత్యానికి, ఏవో వెనుకటివన్నీ తలుపుకువచ్చి ఉలిక్కి పడ్డాడు. కాని, అంతలో మళ్ళా తెలివి తెచ్చుకుని తన తొట్రుపాటును ఎవరన్నా గమనించారేమోనని అటూ ఇటూ చూశాడు.

....నాటకం నడిచిపోతూన్నది. సీత, రాముని, అనేక విధాల బ్రతిమాలుకుంటూంది. తన్ను కూడా వెంట అడవికి రానీయమని, మధ్య మధ్య ఆ రఘుకులతిలకుడు, ఆ అమ్మాయి మాటలకు అడ్డమువస్తూ పాటలతోనూ, పద్యాలతోనూ, రావడానికి వీలులేదని, ఉన్న సాధక బాధకాలన్నీ వివరించి చెపుతున్నాడు. ప్రేక్షక మహాశయులందరూ ఎవరికి వీలయిన పోజులో వారు కూర్చుని....నాటకం చూస్తున్నారు.

...మనసంతా చెదిరిపోయింది. లేచి వెళ్ళిపోదామనుకున్నాడు, లేవబోయినాడు; మళ్ళా ఏమనుకున్నాడో, ఏమో, కూర్చుని జేబులోనుంచి కేసు వెదకి తీసుకుని, సావకాశంగా సిగరెట్టు ముట్టించాడు, కూర్చుని అలాగే నాటకం చూస్తున్నాడు. కానీ, ఏమీ తెలియడం లేదు. ఏమో అంతా అయోమయంగా ఉన్నది.

"డ్రింక్ తీసుకోరూ?"

సత్యం చప్పున తెలివి తెచ్చుకుని, ప్రక్కకు తిరిగి చూశాడు. మంజరి నవ్వు మొగంతో అతన్ని పలుకరిస్తూంది. అతడు ఏమీ అర్థంకాక, ఆమె చేతిలో గ్లాసువంక....తరువాత నెమ్మదిగా తల ఎత్తుతూ, చివరికి ఆమెవంక తేరిపార జూచాడు. మంజరి సాకూతంగా అతన్ని వీక్షిస్తూన్నది. సత్యం ఆ చూపుకు నిలువలేక తల తిప్పేసుకున్నాడు.

"కొంచెం సేపు బయట తిరిగివద్దాము రారూ?"

నాటకం అతనికి తెలియకుండానే సగం అయిపోయింది. ఇంటర్ వల్ లో అందరూ బయటికి వచ్చేస్తున్నారు. తమిళ సోదరులందరూ ఆ అవకాశాన్ని వ్యర్థం చేయకుండా, పొందానులు బయటికి తీసి కరువుతీరా, కసితీరా వెత్తిల్ కన్యలకు దంతక్షతాలు చేస్తున్నారు.

మంజరి లేచి నిలుచున్నది.. సత్యం రానని తల తిప్పాడు.

"రారూ అబ్బ! మళ్ళా ఇప్పుడే వద్దాం కాదూ, నాకు చాక్ లెట్ లు కావాలి" – సత్యం ఆమె మాటకు జవాబు చెప్పకుండానే, అక్కడ తిరుగుతూన్న ఒక

పిల్లవాడిని పిలిచి, వానిచేత కావలిసినవి తెప్పించి ఆమెకు ఇప్పించాడు. తాను మళ్ళా తన ఆలోచనలో పడిపోయినాడు. మంజరి మాటే మరచిపోయినాడు. ఆమె అక్కడ కూర్చున్నదో లేదో, ఆ ధ్యాసే లేదు అతనికి.

ఎంతసేపు నాటకమాడారో, యెప్పుడు అయిపోయిందో సత్యానికి తెలియనే తెలియెదు. మంజరి అతన్ని బలవంతాన మేలుకొలిపి బయటికి తీసుకువచ్చింది.

అప్పటికప్పుడే చాలామంది వెళ్ళిపోయినారు. సత్యం తిన్నగా తలవంచుకుని నిదురమబ్బుతోనే, మంజరి వెంట వచ్చేశాడు. ఒకరిద్దరు ఎవరో పలుకరించినా వినిపించుకోలేదు. వారివంక చూడనైనా లేదు. యెలాగో బయటపడి కారులో యెక్కి కూర్చున్నాడు. మంజరి తనంతతానే యెక్కి అతని సరసను కూర్చున్నది.

"నిద్రా? అప్పుడే.'"

మంజరి అతనికి దగ్గరగా జరిగి అనుకుని కూర్చున్నది, చాలా దగ్గరగా.

సత్యం ఏమీ జవాబు చెప్పకుండా కొంచెం మసిలి మళ్ళా యథాప్రకారం మౌనముద్ర వహించాడు.

"యెందుకూ మాట్లాడరు? కోపమా..."

సత్యం బలవంతాన మెలకువ తెప్పించుకుని మనసులో వేదనంతా మాటు మడుచుకుంటూ చిరునవ్వుతో "కోపమా నీ మీద" అని మంజరిని మరీ దగ్గరకు లాగుకున్నాడు. ఆమె ప్రసన్న వదనంతో తన బాహులతను అతనికి పెనవేసి మోవి అందించింది.

"చూడండి ఎంత వెన్నెలగా ఉందో, అప్పుడే ఇంటికా? వద్దు, బీచికి వెళుదాము."

"నాకు నిదురవస్తూన్నది" అని మత్తుతోనే అన్నాడు సత్యం.

"మరి, నాకు రావడంలేదు, మీరు....మీరు కూడా నిద్రపోకూడదు."

"చాలా పొద్దుపోయిది. ఇంటికి వెళ్ళవద్దూ? మీవాళ్ళు ఏమనుకుంటారు?"

"ఏమీ అనుకోరు. వాళ్ళకి తెలియదూ, మనమిద్దరమూ యెక్కడో షికార్లు కొడుతూంటామని!..."

"తప్పు కాదూ?"

ఇంకోమాట రాకుండా, మంజరి తన పెదవి అడ్డు పెట్టింది. సత్యమూ అది గ్రహించి అంతటితో ఊరుకున్నాడు.

ఇంటికి వచ్చేశారు. మంజరి దిగి మెట్లమీద నిలుచున్నది. సత్యం ఒక గంతులో ఆమెదగ్గరకు ఉరికి "నేను వెళుతాను" అన్నాడు.

మంజరి తెల్లబోయింది. వణుకుతూ గాద్గదికంతో...."ఇప్పుడా! వెళ్ళిపోతారా?" అన్నది.

సత్యం, ఆమెవంక ఉన్మత్తుడిలాగా చూసి, వెనుకకు నడిచి వెళ్ళిపోయినాడు. మంజరి చేష్టలుడిగి, అతడు పోయిన వైపే చూస్తూ నిశ్చలంగా నిలువబడిపోయింది.

"సత్యం .....సత్యం"

అతన్ననుసరించి వెళ్ళబోయింది. తెలివి తప్పి క్రింద పడబోతూంది.

-- యెవరో తలుపు తెరిచారు.

2

ఉదయిస్తున్న సూర్యుడివంక చూస్తూ, సత్యం మేడ మీద కిటికివద్ద నిలుచుని ఉన్నాడు. షేవ్ చేసుకుని, చక్కగా స్నానం చేసి ఎప్పుడెప్పుడంటూ, కాఫీ కోసం ఎదురుచూస్తూ, ఉబుసుపోవడానికి , ఆ పరధ్యానంలోనే ఏదో ఈలతో పాడుకుంటూ నిరీక్షిస్తున్నాడు.

మెట్లచప్పుడయింది. అతి సావధానంగా వింటున్నాడు. యెప్పుడా దేవీమూర్తి యెదుట పడుతుందా అని తహతహ లాడుతున్నాడు. రావడంతోనే, తనివితీరా కసితీరా,

"బావా!"

సత్యం చాలా విసువుతోనూ, చిరాకుతోనూ వెనుదిరిగి చూశాడు. మోహినికాదు, చిన్న మరదలు. అల్లరి పిల్ల, రమణ, కాఫీ ట్రే బల్లమీద పెడుతూ అతనివంక కొంటెగా నవ్వుతూన్నది.

మాటాడకుండా, బల్లదగ్గరకు వచ్చి కూర్చుని కప్పులోది కాఫీయో కషాయమో గమనించకుండానే రుచికోసమైనా నిదానించకుండా, ఒక గ్రుక్కతో ఆఖరు చేసేశాడు. ఆకులు వేసుకోనని, కొంచెం వక్కమాత్రం తీసుకుని, అలవాటు చొప్పున అనుకోకుండానే, సిగరెట్టు అందుకుని ముట్టించాడు, ఊతంగా మొదటిదమ్ము లాగి ఉరికి రమణమీద ఊదాడు.

"చాల్లే బావా! నీవు ఎప్పుడూ ఇంతేను. ఏం పని లేదూ? ఎప్పుడూ సిగరెట్టు కాల్చడమేనా? ఉండు అక్కయ్యతో చెప్పి నిన్నేం చేయిస్తానో?"

--సత్యం, తప్పించుకు పోవాలని చూస్తూన్న రమణను ఒడిసి పట్టుకున్నాడు....గులాబీ రేకులులాంటి బుగ్గలు ముద్దిడుకుంటూ.

"ఈ మాటకూడా చెపుతావు కాదూ, మీ అక్కయ్యతో?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అబ్బ! వదులు. ఏమిటి ఊరికే, ఇదిగో వదలవేం."

రమణ ఎలాగైనా వదిలించుకోవాలని పెనుగులాడుతూంది. సత్యం నవ్వుతూ విడువకుండా ముద్దిడుకుంటున్నాడు.

"....రమణా!...."

గుమ్మంలో నిలుచుని, ఈ అల్లరంతా చూస్తున్నది మోహిని...ఎప్పుడు వచ్చిందో, సత్యం గమనించనే లేదు... రమణవంక చురచుర చూస్తూ.

"ఏమిటె అల్లరి?" అన్నది.

రమణ ఏమీ మాటాడకుండా ఊరుకున్నది. సత్యం భార్యను క్రీగంట వీక్షిస్తున్నాడు. తనవైపు చూస్తే కనుసైగతోనే పలుకరించాలని ఱెప్ప వాల్చకుండా ఆ అమ్మాయివంకే చూస్తున్నాడు. కాని, ఆ పిల్ల అతన్ని తల ఎత్తి చూడలేదు. అతనికి పెడ మొగముగానే రమణ చేయి పుచ్చుకుని "క్రిందికి వెళుదాము రా, అమ్మ పిలుస్తున్నది" అని వెనుదిరిగింది. సత్యం మోహిని పైట చెంగు లాగాడు. రమణ ఇది గమనించి తప్పించుకుని నవ్వుకుంటూ క్రిందికి పారిపోయింది.

మోహిని ఏమీ మాటలాడలేదు. సత్యం ఆ అమ్మాయిని సమీపించి కౌగలించుకున్నాడు.

"ఎందుకూ కోపం?"

మోహిని మాటాడలేదు. అతనివంక సరిగా చూడనైనా లేదు.

"మాటాడవూ?"

"......................."

"నీవు వస్తావని ఇందాకటి నుంచీ కనిపెట్టుకుని కూర్చున్నాను."

"పోనీ, కాఫీ అయినా నీవు తెచ్చి పెట్టకూడదూ?"

...ఎన్ని విధాల పలకరించినా మోహిని మాటాడలేదు. కోపమేమో అనుకుని అనేక సాంత్వనోపాయాలు ఆలోచించాడు. సిగ్గేమోనని చనవుచేసుకోవలెనని చూశాడు. కానీ మోహిని మాటాడలేదు.

'సరే క్రిందికి వెళ్ళు' అని చాలా విసువుతో ఆమెను వదిలాడు సత్యం. మోహిని సావకాశంగా మెట్లుదిగి వెళుతూ మలుపు తిరుగుతూ సత్యం వంక తమాషాగా చూసి, చకచకా క్రిందికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ చూపుతో సత్యానికి మత్తెక్కిపోయిది. ఆ కపటాభినయాన్ని సరిగా అర్థం చేసుకోలేక పోయినందుకు తన్ను తాను నిందించుకున్నాడు. మోహినికి తనమీద చాలా ప్రేమ ఉన్నదని తెలుసును కాని, ఇంకా చిన్న పిల్ల గనుక ప్రౌఢ లాగా నాయకుణ్ణి అలయించే సత్తా ఉన్నదని గ్రహించలేకపోయినాడు. ఈమారు కనబడినప్పుడు – మళ్ళా మధ్యాహ్నం కాఫీ తెచ్చి పెడుతుంది కాదూ – కసితీరా.....

....కాని రోజల్లా మోహిని – కనబడనేలేదు. భోజనం చేసి పైకి వచ్చేశాడు. బల్లమీద వక్కపొడి, తమలపాకు చిలకలు పెట్టి ఉన్నాయి. మోహిని చాలా చక్కగా చిలకలు చుడుతుందని అతనికి తెలుసును. కాని ఆ అమ్మాయి తానై తీసుకునివచ్చి ఇచ్చే భాగ్యం లభిస్తుందేమో ననుకున్నాడు. ఆమె రాలేదు. కాఫీ వేళకు కూడా అతను నిద్రలో ఉండగానే ఎవరో అన్నీ బల్లమీద అమర్చి అతన్ని మేలుకొల్పి కనబడకుండా వెళ్లిపోయినారు. మోహినియో, రమణో సత్యం చూడలేదు.

...సాయంకాలం కూడా మోహిని కనబడలేదు. రాత్రి భోజనం చేసేటప్పుడు అతని మామగారు భార్యతో మాట లాడే ధోరణిలో సత్యం -- మోహినీ, రమణా సినీమాకు వెళ్ళారని గ్రహించాడు. చాలా కోపం వచ్చింది. ఆపాళాన, ఏదో సాకు చెప్పి, భోజనం చేయకుండానే లేచి వెళ్ళిపోయినాడు.

మేలుకుందా మనుకున్నాడు. కాని, తెలియకుండానే నిద్రపోయినాడు. మెళుకువ వచ్చేటప్పటికి చాలా ప్రొద్దెక్కింది. మళ్ళా కొంచెంసేపటికి కాఫీ అందించడానికి రమణ ప్రత్యక్షం.

మామగారిని సమాధాన పరచి, ఆపూటే బయలుదేరినాడు సత్యం అక్కడనుంచి. పండుగకని వచ్చినవాడు ఎందుకు వెళ్ళిపోతున్నాడో అత్తమామలు గ్రహించలేక పోయినారు. ఎంత బ్రతిమాలినా ప్రయోజనం లేదని తెలిసి, మామగారు అనుమతించాడు అతని ప్రయాణానికి.

సత్యం మోహినికోసం ఎంతోసేపు నిరీక్షించాడు. రాలేదు. చివరికి బండిలో ఎక్కుతూ ఏ కిటికీలో నించైనా చూస్తున్నదేమోనని అంతటా కలయ జూశాడు. లేదు.

3

మన్మథుడి విజయపతాకలాగా ఆ అమ్మాయి పైట చెరగు గాలికి ఎగురుతూన్నది.

......కారు చాలా వేగంగా పోతున్నది. బీచి ఒడ్డున ఆ అమ్మాయి ఎలా ఉందో చూడటానికి, అవకాశం లేక పోయింది సత్యానికి. కాని, జరీపని చేసిన చీరె చెరగు మాత్రం విస్పష్టంగా కనపడుతూన్నది ఎంత దూరాన్నుంచైనా. ఇంకా ఎగురుతూనే ఉన్నది పిలుస్తూనే ఉన్నది; రమ్మని...!

సత్యం పరవశుడై పోయినాడు, ఆమె కారూ కనుచూపుమేర దాటిపోయేదాక అలాగే నిలువబడి పోయినాడు. తరువాత ఆ అమ్మాయి ఎవరో తెలుసుకోవాలని ఆమెను చూడాలనే ఆవేశంలో, చీకటిపడేదాకా బీచి అంతా వెదికాడు. కాని కనుబడలేదు. పోయే ప్రతి కారువంకా ఆ అమ్మాయి ఉంటుందేమోనని చూశాడు. చివరకు నిరాశతో పారీస్ కార్నరు దగ్గర బస్సు ఎక్కి ఏమితోచక, అప్పుడే ఇంటికి పోవడానికి మనసు ఒప్పక వెల్లింగ్టన్ దగ్గర దిగాడు.

--- లోపలకు వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. చీకటిలో మెల్లిగా దోవ చూసుకుంటూ, ఏదో కథ నడుస్తూంది. సత్యం ఏదో ఆలోచించుకుంటూ, తన ధోరణిలో తానున్నాడు.

......అయిపోయింది. కాబోలు ఉన్నట్లుండి దీపాలు వెలిగాయి. సత్యంకూడా ఊహాజగత్తులోంచి బయటపడి లేవబోతున్నాడు.

....ఆ చీర చెరగు!....

సత్యం ఆశ్చర్యంతోనూ, సంభ్రమంతోనూ పక్కకు తిరిగి చూశాడు. ఆ అమ్మాయి అతని చెంతనే, అతన్ని తాకుతూ కూర్చుని ఉన్నది. దిగ్భ్రమతో నిలచున్నవాడు అలాగే ఉండిపోయినాడు.

ఆ అమ్మాయి....ఎంతో బాగుంది!

....సత్యం వంక తేరిపారచూసి అతని ముందునుంచే నడిచిపోయింది. అతడు ఆమె వెళ్ళిపోయేదాకా అలాగే నిలుచుని కదలలేక పోయినాడు.

అందరూ బయటికి వెళ్ళిపోతున్నారని స్పృహ తెచ్చుకుని సత్యంకూడా బయలు దేరబోయినాడు. స్టాలుదగ్గర దాహం తీర్చుకుని పోవాలని వెనుదిరిగి అంతలో ఆగిపోయినాడు.

ఆ అమ్మాయి కూర్చున్న కుర్చీ, పక్క కుర్చీమీదను పర్సూ, అతన్ని ఆకర్షించి, గమన నిరోధము కలుగచేసినాయి.

సంశయించనన్నా లేదు. అవి ఆమె వేనని ఎలాగో వాటిని చూడగానే తోచింది. చేయాలని చేసిందో, నిజంగానే మరచిపోయి వదిలిపెట్టిందో అని అయినా ఆలోచించలేదు. వాటిని పుచ్చుకుని ముందుకు దుమికేశాడు. డ్రింక్, సంగతే తలపెట్టలేదు. చెంగు చెంగున రెండు మూడు అడుగులలో బయటికి వచ్చేసి ఆమెకోసం అంతటా కలయచూశాడు.

ఉప్పొంగిపోయాడు. ఆమె వెళ్ళిపోయిందేమో అన్న భయం మాయమైంది. ఆ అమ్మాయి అప్పుడే కారులోకి ఎక్కబోతున్నది.

సంశయించకుండా సమీపించాడు. అంతలో సిగ్గు అడ్డుపడ్డది. ఎలా పలుకరించాలో తోచక అక్కడే నిలుచున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి అతని వైపు చూసింది. నవ్వుతూ పలుకరించి అవి అందుకున్నది.

ఆమెవంక చాలా సేపు చూశాడు. ఆమె చూపుకు, ఆ కటాక్ష వీక్షణాలకి ఆగలేక తల వంచుకున్నాడు. అప్రయత్నంగానే పుస్తకం మీద 'మంజరి' అన్న పేరు గమనించాడు. తరువాత ఆ పుస్తకం లీణాడెల్మారు రచించిన 'అల్లరిపిల్ల' అని గుర్తించాడు. ఆవేళ చూసిన ఫిలిమ్ ఆ కథే!

చిరునవ్వు వీడకుండానే కనుసైగతో ఒక చూపుతో అతన్ని ముగ్ధుని చేసి సెలవొసగి ఆ అమ్మాయి వెళ్ళిపోయింది. సత్యం తన తెలివితక్కువను నిందించుకుంటూ నడచి పోయినాడు.

చాలా రోజు లయిపోయినాయి. "మంజరి' మళ్ళా కనబడనేలేదు సత్యానికి. కాని కనబడదనే నిరీహ మాత్రం కలగలేదు అతనికి. మొదట చూసినప్పటినుంచీ కూడా ఎందుకనో కాని ఆమె తన జీవిత కుసుమాన్ని, ఆ మధుర సౌరభాన్ని మరులుకొని మత్తిలే మధుపాంగనగా అవుతుందని ఆశ కలిగింది. ఎంత కాలము కనబడకపోయినా ఆమెను మరువలేకపోయినాడు. ఆ ఉత్సాహమూ పోలేదు.

....సర్కసు ఆవరణలో అనేక వినోదలీలలు జరుగుతున్నాయి. సత్యం అందరి తోబాటు తానుకూడా మెర్రీగో రౌండులో ఎక్కాడు. అన్ని సీట్లలోను చాలా వరకూ దంపతులు కూర్చున్నారు. సత్యం ఒక్కడే రతీ విరహ మనుభవిస్తున్న రమాకుమారిడిలాగా ఒంటరిగా ఉన్నాడు.

......కనబడుతుందనుకోలేదు. ఆవేళ అంతభాగ్య మబ్బుతుందని ఆశపడలేదు. కాని మంజరి ఆ చక్రభ్రమణంలో అతనికి కొంచెము క్రిందుగా అతని లాగే ఒంటరిగా కనిపించింది.

ఆగకపోతే ఆ ఆవేశంలో దుమికేవాడేమో తెలియదు. దిగగానే జనాన్ని తోసుకుంటూ ముందుకు పోయినాడు. మంజరిని సమీపంలోనే కలుసుకున్నాడు.

ఆమె కూడా ఎవరికోసమో నిరీక్షిస్తున్నట్లు అక్కడనే నిలుచున్నది. సత్యం ఆమెను చూడగానే మంజరిని తప్ప మిగతా అక్కడున్న అందరినీ, తా నస లెక్కడున్నదీ మరచి పోయినాడు. తనివితీరా ఆమెవంక చూస్తూ, ఆమె కోమలకర పల్లవాన్ని అందుకుని చాలా నాజూకుగా 'మంజరి' అని పలుకరించాడు.

ఆ అమ్మాయి అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపడలేదు. అతని చేయి వదిలించుకోలేదు. ఏమీ మారుపలుకలేదు. కాని, ఆ చూపులో ఆమె ఆహ్వానాన్ని సత్యం అందుకున్నాడు.

అదీ వారిరువురి మొదటి ప్రణయయామిని!

4

'సత్యం!'

....అప్పటికి మూడురోజు లయింది అతడు మంజరిని చూసి. రోజా ఎన్నిసారులు ఫోనుచేసినా జవాబు చెప్పకుండా తప్పించుకుంటున్నాడు. ఒకటి రెండుమారులు, ఆమె చూడడానికివచ్చినా నౌకరుచేత లేడనిపించి ఆమె సందర్శనాభాగ్యం కూడా – చేయలేక చేయలేక ఎంతో వేదన పడుతూనే – లేకుండా చేసుకున్నాడు. మధ్య

మధ్య మనసు చలించేది. మంజరిమీద ప్రణయావేశంలో మోహినిని సాపుగా మరచిపోయేవాడు, కాని, మనసు దిటవుపరచుకుని మంజరిని వదలి, తన భార్యను మోహినిని చూడవలెనని పోవ సంకల్పించుకున్నాడు.

ఆరుగంటలు దాటింది. సత్యం ఆవేళ మెయిలుకు బయలుదేరవలెననే నిశ్చయంతో సామాను సర్దుకుని సిద్ధంగా ఉన్నాడు. భోజనానికి వెళ్ళిరాబోతూ ఎదురుగా బల్లమీద ఉన్న మంజరి ఫోటోను చూడకూడదని పెనుగులాడుతూనే చూస్తూ నిలువబడినాడు. తెలియకుండానే సమీపించి దాన్ని అందుకుని ముద్దిడబోతున్నాడు.

మంజరి సాక్షాత్కరించింది.

ఆమె పిలుపువిని సంతోషంగా తిరిగి చూశాడు. మంజరి నవ్వుతూ గుమ్మంలో నిలుచుని ఉన్నది.

సత్యాన్ని కదిపి కౌగలించుకున్నది. బాహులతను అలా పెనవేసి, అతనివంక చూస్తూ, 'సత్యం' అని మళ్ళా పలుకరించింది.

అతడు ఆమె కౌగిలి వదలించుకో బోయినాడు. కాని, మంజరి ఆ ప్రయత్నాన్ని గమనించి మరీ పెనవేసింది.

'ఎందుకూ సత్యం!' అన్నది.

మంజరివైపైనా చూడకుండా బలవంతాన ఆమెను విదిలించుకుని బిరబిర నడచిపోయి సోఫాలో కూలబడ్డాడు. ఆమె ఒక నిమిషం అతనివంకచూసి తానుకూడా అతని సరసనుజేరి మీద చేయివేసి సత్యం ముఖం తనవైపు తిప్పుకుంటూ, 'ఎందుకూ అంత కోపం' అని లాలనతో అడిగింది. సత్యం బదులు చెప్పలేదు.

కొంచెంసేపటి వరకూ ఇరువురూ మాటాడలేదు.

ఆమె 'భోజనం చేయవూ?' అని మరల కదిపింది.

సత్యం 'ఉహూ' అని తల ఊగించి మళ్లా మౌనముద్ర వహించాడు. మంజరి ఊరుకోలేదు.

'నేనుకూడా నీతో భోజనం చేస్తాను. ఎంతకాలమైందో కులాసాగా ఇద్దరమూ ఒకచోట కలిసితిని. ఫోనుచెయ్యి హోటలుకు' అన్నది. సత్యం ఏమనుకున్నాడో ఫోను దగ్గరికి వెళ్ళి గర్జిస్తూ హోటలువానికి ఆజ్ఞాపించాడు. మళ్లా తిరిగివచ్చి మామూలుచోట కూర్చున్నాడు.

మంజరి అతనికి సిగరెట్టు అందించింది. ఆమె ప్రసాదించిన వెలుగుతోనే అంటించుకున్నాడు. సగంవరకూ ధూమరూపాన అస్వాదించాడు. అంతలో తటాలున ఆమెవైపు తిరిగి 'మంజరీ' అన్నాడు.

ఆమె తల ఊపింది ఔనని.

'నేను వెళుతున్నాను' అని తడబడుతూ, ఇంకా ఏమో చెప్పబోయి మళ్ళా ఊరుకున్నాడు.

ఆమె ఈ విభ్రమాన్ని గమనించినా ఏమీ చూడనట్లుగానే – 'ఎక్కడికి ?' అని సరసంగా, సావకాశంగా అడిగింది. సత్యం ఊరుకున్నాడు. కాని, ఆమె గ్రహించింది. 'మోహిని దగరకా ?' అని మళ్లా అడిగింది.

'అవును!'

'ఎప్పుడు వెళుతావు?'

'ఈవాళే'

మంజరి ఓ క్షణం ఏమీ అనకుండా ఊరుకున్నది. తరువాత 'పోనీ రేపు బయలుదేరరాదూ' అని అందుకున్నది.

'ఉహూఁ'

'వల్లకాదు'

'నీ యిష్టమా?'

'కాదాఁ'

మంజరి మళ్లా అతన్ని కౌగిలితో తనవద్దకు లాక్కుని 'చూడు సత్యం! నేను ఆమాత్రం కోరతగనా?'

'నేను వెళుతాను'

'ఈ ఒక్కరోజు'

'ఉహూఁ'

మంజరి అతన్ని వదలి దూరంగా నిలుచుని 'సరే' నని వెళ్ళిపో ప్రయత్నం చేసింది. సత్యం ఒకదాటున ఆమెకు అడ్డమై పరిష్వంగంలో ఉక్కిరి బిక్కిరిచేస్తూ 'మంజరీ! నిన్ను వదలలేను' అన్నాడు.

ఆమె అతన్ని చూడకుండానే 'వద్దు వెళ్ళు' అని వదలించుకున్నది.

'వెళ్ళను.'

'తప్పదు వెళ్ళాలి.'

'మంజరీ! నీకు న్యాయమేనా?'

'ఆ!'

'ఉండవూ'

'ఏం!'

మంజరి అతన్ని తేరిచూస్తూ 'మోహిని వస్తుంది కాదూ' అని నవ్వి. ఇక అక్కడ ఆగకుండా క్రిందికి దిగిపోయింది.

కారు చప్పుడయింది.

సత్యం భోజనంమాటే మరచిపోయి స్టేషనుకు బయలుదేరాడు.

5

మెయిలు ఆవేళ కొంచెం ఆలస్యమయింది.

మంజరి కారులో కూర్చుని, సత్యం ఎప్పుడు వస్తాడా అని ఎదురు చూస్తోంది. క్రిందటిరాత్రే, వస్తున్నానని టెలిగ్రాం యిచ్చాడు. బయలుదేరుతాడని తెలుసు, ఒక్కడే తయారవుతాడని కూడా తెలుసును.

మెయిలు ఆగింది. రైలులో ఉండగానే సత్యం, మంజరిని చూశాడు. దిగి తిన్నగావచ్చి ఆమెప్రక్క కూర్చున్నాడు. పోర్టరు సామాను తెచ్చి వెనుక వేశాడు.

మంజరి కారు స్టార్టు చేసింది.

ఇంటికి జేరుకున్నారు. త్రోవలో సత్యం ఏమీ మాటాడలేదు, మంజరి అతన్ని పలుకరించనూ లేదు.

'ఏమోయ్ సత్యం! ఎప్పుడు రావడం!' అని మంజరి అన్న హాలులో ఎదురై కుశలమడిగినా, ఆమాట వినిపించుకోకుండా తిన్నగా లోపలికి వెళ్ళిపోయినాడు. మంజరీ, ఆమె అన్నా ఒకరినొకరు చూసి సాభిప్రాయంగా నవ్వుకున్నారు.

స్నానాదికాలు ఆచరించి సత్యం కాఫీ పుచ్చుకుంటున్నాడు. మంజరి అతని సరసను నిలుచుని ఉన్నది. కొంచెం త్రాగిన తరువాత సత్యం వారిస్తున్నా లెక్కచేయకుండా కప్పు మరల నింపుతూ 'సత్యం!' అన్నది. అతడు ఆమెవైపు చూశాడు.

'మోహిని ఏది?'

'రాలేదు.'

'ఏం?'

'ఏమో, ఇదుగో మంజరీ నీవు ఇక ఆమాట ఎత్తవద్దు.'

'ఎందుచేతనో!'

'మోహిని నా భార్యకాదు.'

మంజరి నవ్వింది. సత్యం అది గమనించకుండానే 'నామీద ఆ అమ్మాయికి ప్రేమలేదు. ఇష్టంలేదు.'

'నీకు ఎలా తెలుసునూ?'

'ఆమాత్రం తెలియని పసిపాపనా? నాతో మాటాడితే; మాటాడటానికే ఇష్టంలేదు మోహినికి.'

'సిగ్గుపడిందేమో.'

'సిగ్గు అయితే హద్దు ఉంటుంది. మరి వైముఖ్యానికి.'

'నీతో అసలు మాటాడనే లేదా?'

'ఉహూఁ'

'పోనీ, కనబడిందా?'

'మొదటిరోజున'

'తరువాత'--

'అంతర్ధానమయింది.'

'వెతకలేక పోయినావా? ఎవరినీ కనుక్కోలేక పోయినావా?'

'ఎందుకులేస్తు మంజరీ! అంత ఇష్టంలేని ఆ అమ్మాయి మీద హక్కు ఉన్నది కదా అని అధికారం చెలాయిద్దామని లేదు. కులాసాగా ఉండనీ!'

'చాలా సరసంగా ఉన్నది.'

'మరి. ఏం చేయనూ?'

'నీ భార్యకాదూ.'

'అవును, అగ్నిసాక్షిగా, కాని, మనసు....'

'నీ మీదనే ఉన్నదేమో.'

'పాపం! నామీద మనసుతోనే నేను కనబడగానే కంటికికూడా కనబడకుండా పోయింది.'

'అయితే, ఆ అమ్మాయి సంగతేమిటి?'

'ఆమె యిష్టం.'

'నీ అభీష్టమో?'

సత్యం జవాబు చెప్పకుండా ఆమెవంక చూశాడు. ఆమె నవ్వింది.

....సాయంకాలందాకా ఎలాగో వేగిరించారు. ఇద్దరూనూ తిరిగి తిరిగి ఇంటికి, మంజరి ఇంటికే చేరుకున్నారు.

--వెన్నెల బాగా వచ్చింది. మంజరీ, సత్యం తాంబూలా లేసుకుంటూ కూర్చున్నారు.

'చూడు సత్యం మరి, మోహినిమాట....'

'నీ కెందుకూ?'

'ఎందుకోలే. నీకు మోహినిమీద ప్రేమ ఉన్నదా?'

'నీమీద.'

'సరేలే. మోహినిని చూడాలని లేదూ?'

'ఉహుఁ'

'అబ్బ. ఇదిగో ఇలా చూడు, నిజంగా....'

'చూడాలనే ఉంది...కాని....'

మంజరి నవ్వింది. సత్యం ఏమీ అర్థంకాక ఆమెవైపూ తరువాత క్రమంగా ఆశ్చర్యపడి పోయినాడు! మోహిని ఎదురుగా తలవంచుకుని నిలుచుని ఉన్నది!

మంజరి నవ్వు ఆపకుండానే 'చూడు. ఎంతబాగున్నదో, మోహినీ! ఇంకా కొంచెం ముందుకురద్దూ అమ్మ! ఈ పెళ్ళి కొడుకు సరిగా చూస్తాడు' అన్నది. సత్యం తెల్లపోయినాడు. మంజరి మోహినిని దగ్గరకు రమ్మని సైగచేసింది. ఆ అమ్మాయి లజ్జా భారంతోనే నెమ్మదిగా అడుగులిడుతూ వచ్చి, మంజరి ప్రక్కను నిలుచుని, ఆమె బలవంతానా ఒదిగి కూర్చున్నది.

'మోహిని మా చెల్లెలు' అన్నది మంజరి. సత్యం అర్థం కాక ఆమెవంక చూశాడు.

'అవును చెల్లెలే. మా అమ్మ చెల్లెలి - మా పినతల్లి కూతురు...'

'నీవు మరి....'

'మరిలేదు గిరిలేదు. నాకన్న ఎంత చక్కందో చూడు. పాపం పలుకరించలేదట. నీవు పలుకరించావు కాదూ?'

'మంజరి!'

'నాకు తెలుసునులే, పలుకరించలేదని పారిపోయి యిక్కడికి వచ్చేశావు. మోహనికోసం నిన్ను నా వాడినిగా చేసుకున్నాను. మళ్ళా ఆమెకోసం వెళ్ళి, ఈ మారైనా పలుకరించలేవ్వూ...కనబడలేదేం! ఎక్కడి కక్కడ నీవు వచ్చావుకదా అని కాళ్ళకు అడ్డం తగలాలేం. అంత ప్రేమ ఉన్న భార్యకోసం ఎక్కడ వెదుకాలో తెలియదూ.

మోహిని తలయెత్తి చూసి నవ్వింది మంజరి 'మరలా, మోహినీ! అని పిలు వింటాను. ఎంత చక్కగా పిలువగలవో?' అని నవ్వింది.

సత్యం ఎటూచూడకుండా లేచి ఎక్కడికో పోబోయి నాడు. ఏమో!

మరో క్షణంలో తెలివి తెచ్చుకుని చూసి మోహిని కౌగిటనున్నానని తెలుసుకున్నాడు. ఆమె అతని పెదవికోసం వెదుకుతూ 'సత్యం!' అని కోమలంగా పలుకరించింది. సత్యం పరవశుడై పోయినాడు.

....మంజరి యెక్కడనుంచో నవ్వుతూంది.

★ ★ ★